

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΛΛΥ ΓΚΑΛΛΕΝ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ!

Τὰ λεφτά κάνουν τὸν ἄθροωπο! Αὐτὸ τὸ ἤξερε καλὰ ὁ Πάουλ Βόργκεν. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἔνοιαζε πὺ ἦταν κακοντυμένος, θρώμικος κι' ἔλλεινός. Κάθε πρωὶ μόλις χαραζε ἡ μέρα, τρύπωνε στὸ στενὸ κι' ἀπαίσιο μαγαζὶ τοῦ ἐκεῖ κάτω στὴν ὁδὸ Βερτριγκεν, καθόταν στὸ τεζάχι τοῦ ἀνοιγε τὰ μουτζουρωμένα θιβλία τοῦ καὶ ἀφωσιωνόταν στοὺς λογαριασμούς του. Ἐνας ψωριασμένος γάτος κυλιόταν ἀπὸ τὸν ἕνα σάκκο τῶν ἐμπορευμάτων στὸν ἄλλο, ξυνόταν καὶ νιαούριζε πένθιμα. Τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ τοῦ καταστήματος ἐκτελοῦσαν τὶς παραγγελίες τῶν πελατῶν τοῦ Βόργκεν καὶ ἡ γυναίκα του, μιὰ χοντρή κι' ἀπαίσια ἀρκούδα τοὺς ἔκλεβε στὸ ζῦγι. Κι' ὡστόσο αὐτὸ τὸ ἔλλεινὸ κατὰστημα τῶν ἀποικιακῶν μὲ τὰ σάπια καὶ σκουληκιασμένα ἐμπορεύματα ἦταν γεμάτο πάντα ἀπὸ κόσμο. Ἐνα πλῆθος δυστυχισμένων ἀνθρώπων κατέφευγαν σ' αὐτὸ νὰ κάνουν τὰ ψώνια τους. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἦταν σπλαχνικὸς ἀνθρώπος. Ἐκανε πίστωση!

— Δὲν πειράζει, τοὺς ἔλεγε μὲ καλωσύνη, πὺ σήμερα δὲν ἔχετε χρήματα. Τί νὰ γίνῃ; Ἐρχονται κι' ἀναποδιές. Αὐριο πάλι πὺ θὰ στρώσουν τὰ πράγματα, θὰ μπορέσετε νὰ μὲ ξεπληρώσετε καὶ μένα. Μόνο σὰν λογικοὶ πὺ εἴσατε, δὲν θὰ μὲ ζημιώσετε. Χρωστᾶτε εἴκοσι μάρκα; Ἐ, ὑπογράφετέ μου ἕνα χαρτί γιὰ εἰκοσιπέντε!...

Κι' ἐκεῖνοι φυσικὰ ἔχοντας τὴν ἀνάγκη τοῦ ὑπέγραφαν. Ὁλοι οἱ πελάται ὡστόσο τοῦ Πάουλ Βόργκεν τὸν μισοῦσαν. Ἦξεραν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο αὐτὸς ὁ κατεργάρης κατέφερνε νὰ τοὺς κατάσχη τὸν μισθὸ τους, νὰ τοὺς ξεπουλάῃ τὰ ἐπιπλά τους καὶ νὰ τοὺς ἀφήνῃ στὸν δρόμο. Κι' ἐν τούτοις στὶς μέρες τῆς ἀπόλυτης ἀνάγκης τοὺς κατέφευγαν σ' αὐτὸν καὶ τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Πάουλ Βόργκεν ἦταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀπαίσιους τοκογλύφους πὺ κολλᾶν σὰν θδέλλες πάνω στοὺς μικροεισοδηματίες καὶ στοὺς φτωχοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ρουφούν μέχρι σταγόνα τὸ αἷμα τους. Κι' ἀλήθεια σ' ἐκεῖνα τὰ θρώμικα καὶ μουτζουρωμένα θιβλία τοῦ Πάουλ Βόργκεν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Βερτριγκεν εἶχαν καταγραφῆ μ' ἕνα σωρὸ ἀνορθογραφίες κι' ὀρνιθοσκαλίματα.

Ἐτσι ὁ Πάουλ Βόργκεν μέρα μὲ τὴ μέρα ἐθησαύριζε. Ἐφτιαξε σπίτια, ἔβαλε πολλὰ λεφτά στὴν Τράπεζα κι' ἔγινε σπουδαῖος. Τότε πήραν ἀέρα τὰ μυαλὰ τῆς γυναίκας του.

— Καίρὸς εἶνε, τοῦ εἶπε, νὰ ζήσουμε καὶ μεις σὰν ἀνθρωποὶ! Νὰ καλοπαντρέψουμε τὴν Μίτσι.

Ὁ Πάουλ σκούπισε τὴ μύτη του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του καὶ τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω!... τῆς ἀπάντησε. Τί παράπονο ἔχεις ἀπὸ τὴ ζωὴ σου; Τρῶς καλά, πίνεις καλὰ καὶ κοιμάσαι περίφημα. Ἐπειτα ἐδῶ πέρα εἶσαι σὰν βασίλισσα! Ὁλοι σὲ παρακαλοῦν κι' ὅλοι τσακίζονται νὰ σὲ χαιρετήσουν.

— Βαρέθηκα νὰ κλέβω στὰ ζῦγια καὶ νὰ θρωμάω κρεμμύδια καὶ σαρδέλλες! τοῦ δήλωσε ἡ γυναίκα του. Ἄλλωστε πρέπει νὰ φροντίσουμε καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφή τῆς κόρης μας. Ἐνα κορίτσι ἀπὸ καθὼς πρέπει οἰκογένεια, σὰν τὴ δική μας, δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον!

Ὁ Πάουλ Βόργκεν ἔξυσε μ' ἀμχανία τὸ κεφάλι του. Καλὰ κι' ἅγια ἦταν αὐτὰ τὰ λόγια τῆς γυναίκας του. Μόνο πῶς θὰ ἀφῆνε τοὺς λογαριασμούς του, τὰ θερεσέδια του; Τί θὰ ἔκανε τώρα αὐτός;

— Θὰ ντυθῆς ὡμορφα, θ' ἀφήσῃς ἄλλους νὰ σὲ περιποιοῦνται καὶ θὰ κάνῃς μόνο μεγάλες ἐπιχειρήσεις, τοῦ ἐξήγησε ἡ γυναίκα του.

Μὰ ὁ Βόργκεν δὲν ἐννοῦσε ν' ἀλλάξῃ ἰδέες. Ἄρχισε τότε μεταξὺ τους μιὰ ἀτέλειωτη γκρίνια. Ὁ Πάουλ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ ἰσχυράσῃ τὴν ὄρα τῆς δουλειᾶς οὔτε ὅταν θροσκόταν στὸ κρεβάτι του. Ἡ γλώσσα τῆς γυναίκας του τοῦ λιμάριζε τὸ

μυαλὸ καὶ κόντευε νὰ τὸν τρελλάνῃ.

Ἄγανακτισμένος πειὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἀναγκάσθηκε νὰ συμφωνήσῃ μαζί της.

Ἐκλείσαν τότε αὐτὸ τὸ ἄθροωπο μαγαζὶ κι' ἀγόρασαν ἕνα ὡμορφο σπίτι στὴν Τριντριχστράσσε. Ἦταν τόσο πλούσιο, τόσο καθαρὸ, τόσο περίφημο πὺ τὶς πρώτες μέρες ὁ Πάουλ δὲν τὸ ἀνεγνώριζε καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μπῆ μέσα!

Τὰ κόκκινα ταπέτα τὸν θάμπωναν. Τὰ κρύσταλλα τὸν κάναν νὰ φοβᾶται. Καὶ τὸ αὐστηρὸ ὕφος τῶν ὑπηρετῶν τὸν πείραζε στὰ νεῦρα:

— Ἐλάτε δῶ, θρὲ σεις, τοὺς ἔλεγε. Ὅταν περνᾶω μπροστὰ σας νὰ μὲ κοροϊδεύετε, γιὰτί θὰ σᾶς πετάξω μὲ τὶς κλωτσιές ἀπὸ δᾶ μέσα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀφέντης σας!

Ὅσο πειὰ γιὰ τὴν γυναίκα του, αὐτὴ εἶχε χάσει τὸ μυαλὸ τῆς. Ἀγόραζε βαρύτερες τουαλέτες, στολιζόταν σὰν καρνάβαλος καὶ προσπαθοῦσε νὰ συμμορφώσῃ τὸ φαλαινοειδὲς σώμα τῆς μέσα σὲ μαρτυρικοὺς κορσέδες καὶ σὲ λαστιχένιες ζώνες. Ἦκαμαριέρες τῆς τὴν τρέμαν. Ὅταν εἶχε τὰ νεῦρα τῆς ἔθριζε σὰν χαμᾶλης καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὴν ἀξία τῆς τὶς ἄρπαζε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὶς ἔδερνε ἀλύπητα:

— Αὐτὸ ἔλειψε τώρα, νὰ γίνω ἴσια κι' ὁμοια μαζί σας! τοὺς στρίγγλιζε.

Ἡ μόνη πὺ ξεχώριζε ἐκεῖ μέσα ἦταν ἡ κόρη τους. Μιὰ λεπτὴ κι' ἀσθενικὴ νέα σὰν ὀδοντογλυφίδα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὴν θροσκάνιζαν ἡ ἀμαρτίες τῶν γονέων τῆς καὶ ἡ κατάρεις τῶν θυμάτων τῆς ἀπληστίας τοῦ Βόργκεν. Διαρκῶς ἦταν ἀρρωστή, διαρκῶς μελαγχολικὴ κι' αἰωνίως δὲν εὐχαριστιόταν ἀπὸ τίποτε.

Αὐτὲς ἡ ἀρρώστιες τῆς ἦταν τὸ μεγάλο μαράζι τῶν γονέων τῆς.

— Θὰ χάσουμε τὸ παιδί μας! παρεπονείτο ἡ σύζυγος τοῦ Πάουλ. Κανένας μασκαρᾶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γιατροὺς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ τίποτε.

Τότε ἄρχισαν ν' ἀκοῦν τὶς γνώμες τῶν διαφόρων φίλων τους. Ἐδιναν στὸ παιδί τους τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ φάρμακα, τὸ γύριζαν ἀπὸ λουτρόπολι σὲ λουτρόπολι, τοῦ εἶχαν ἕνα σωρὸ γυναίκες νὰ τὸ ἐπιθλέπουν καὶ δὲν τὸ ἀφῆναν ἡσυχά οὔτε στιγμή.

Κι' ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ κόρη τους ἔγινε εἴκοσι χρονῶν. Μεγαλωμέ-

νη ὁμως στὸ ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον τοῦ σχολειοῦ τῆς καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς χοντροκοπιές τῶν γονέων τῆς. Κάθε μέρα τοὺς ἔκανε καυγάδες νὰ διορθώσουν τὸ φέροίμο τους, παρεπονείτο ὅτι τὴν ρεζίλιεσαν καὶ τοὺς ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι...

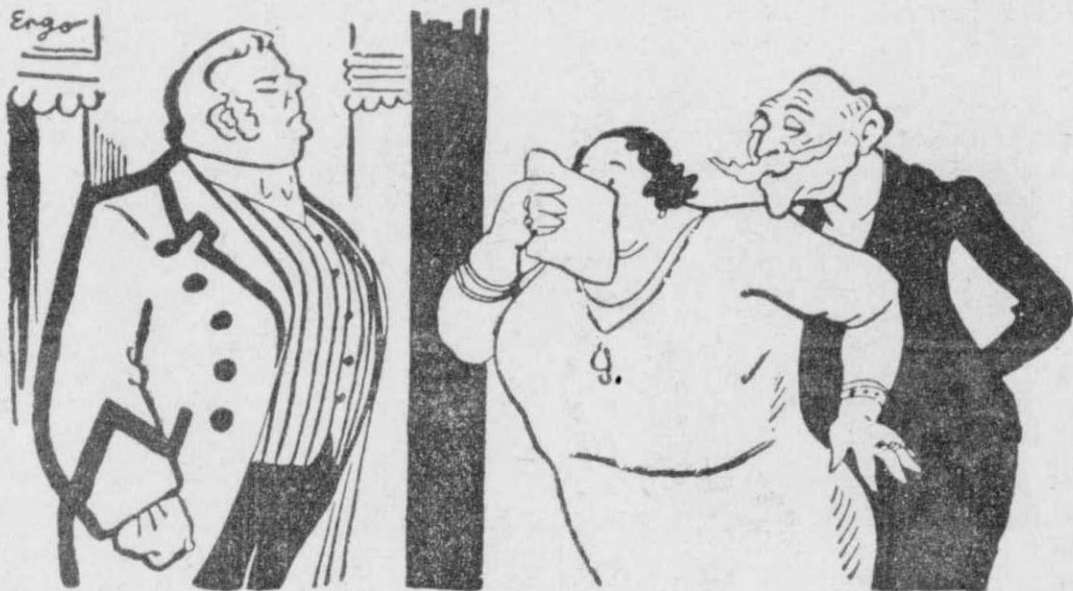
Ἐτσι ἀνάγκασε τὸν Πάουλ Βόργκεν νὰ φορᾶ διαρκῶς κάτι κολλάρα, πὺ τοῦ πνίγαν τὸν λαιμό, νὰ ξυρίζεται τρεῖς φορὲς τὴ μέρα καὶ νὰ κάνῃ μπάνιο. Τῆς μητέρας τῆς ὁμως δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κάνῃ τίποτε. Αὐτὴ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια:

— Ἀκουσε δῶ, παιδί μου, τῆς δήλωνε, τὸν κόσμο τὸν γράφουμε στὰ παλᾶ μας τὰ παπούτσια! Μὴ φοβᾶσαι καὶ οἱ τρόποι μας δὲν θὰ σοῦ χαλάσουν τὴν τύχη σου. Ἐχουμε λεφτά!... Πολλὰ λεφτά!... Κανεὶς λοιπὸν ἀπ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς ξεληγωμένους πὺ σοῦ κάνουν τὰ γλυκὰ μάτια, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ πῆ τίποτε. Ἄλως τε ποὶὸς καταδέχεται νὰ τοὺς κάνῃ γαμπρούς. Ὁ ἀνδρας σου πρέπει νὰ εἶνε λεβέντης!

Αὐτὸς ὁ «λεβέντης» ὁμως ἀργοῦσε νὰ παρουσιασθῇ. Ἡ κόρη τῶν Βόργκεν ἄρχισε πειὰ νὰ μὴν ἀκοῦη τὶς συμβουλές τῆς μητέρας τῆς. Παρασυρμένη ἀπὸ τὶς εὐθυμες φίλες τῆς ἄρχισε νὰ μπλέκῃ σὲ ὑποπτα εἰδύλλια καὶ νὰ ἔχῃ ἕνα πλῆθος ἐφήμερους φίλους.

— Τί νὰ κάνῃ; σκεφτόταν. Κάποιος θὰ δεχθῇ τέλος νὰ μὲ παντρευθῇ γιὰ τὰ λεφτά μου!

Ἐπείνον τὸν καιρὸ, ὁ πατέρας τῆς δίδος Βόργκεν ἄλλαξε τὸν σωφῆρ τους καὶ πήρε ἕναν πολὺ συμπαθητικὸ νέο. Ἦταν ἕνας (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 45)

Ἐκεῖνος ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

αβάτες που ή γκρίνια της κοπέλλας τούς είχε κάνει να προσέξουν το ζευγάρι αυτό, ότι είχαν συναντηθή μόλις πρό τεσσάρων ωρών, σίγουρα θα ήσαν ίκανοί να με πάνε στο Τμήμα νομίζοντας πως είχα τρελλαθή ξαφνικά.

* * *

Τελευταία συνάντησις. Στο θαπόρι το θράδυ της ίδιας ημέρας.

Ήσαν καθισμένοι απέναντί μου. Η νέα κόρη θλιμμένη και ταραγμένη του έλεγε κάτι στο αυτί. Ο νέος θυμωμένος κουνούσε το κεφάλι του, χωρίς να λήη λέξι.

Κυριεύτηκα από μιὰ τρομερή περιέργεια. Τους παρακολούθησα καθώς έβγαίναν από το θαποράκι και άκουσα τὰ τελευταία λόγια που άλλαξαν στην αποβάθρα. Η νέα κόρη έκλαιγε κι' έλεγε:

—Σου όρκίζομαι πως ή ιδέα που σχημάτισες για μένα είνε ψεύτικη...

Κι' αυτός της άπάντησε με πείσμα:

—Δέν είνε ή πρώτη φορά... Δέν είνε ή πρώτη φορά που θέλησες να μ' άπατήσης... Δέν μπορώ πειά να σε συγχωρήσω...

—Φερντσίιν, δέν λυπάσαι τόσες κοινές άναμνήσεις, θιθερές και γλυκειές που μās συνδέουν ;...

—Εσύ τις έθυσιάσες... Μπορεί να με θαρέθηκες μά δέν είνε αυτός ο λόγος να με άπατάς δημοσία! Χαίρε για πάντα...

—Δηλητηρίασες την ύπαρξί μου, σκληρέ... Χαίρε...

Χωρίστηκαν. Κι' έγώ ψιθύρισα καθώς τούς είδα να χάνονται στο σκοτάδι.

—Ο Φίκριτ, κάνει λόγο σ' ένα από τὰ ποιήματά του, για μερικά έντομα που γεννιούνται, ζούν και πεθαίνουν σε διάστημα μιας ώρας.

Πρέπει να πιστέψουμε ότι ο αιών του ήλεκτρισμού μεταμόρφωσε και τούς ανθρώπους σε έντομα του ίδιου είδους. Φτωχά παιδιά! Ήταν γραφτό τους να χωρίσουν πριν ακόμα στεγνώσουν ή πιτσιλιές του μελανιού στην άκρη του γκρίζου μαντώ της.

Τί τὰ θέλετε ; Κανείς δέν μπόρεσε ν' ανακαλύψη ακόμα στή γή το μυστικό της αιωνίας ευτυχίας.

ΡΕΣΑΤ Ν. ΓΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 16)

στά στην κλειστή πόρτα, κουνώντας σαν τρελλός τὰ ματωμένα χέρια του. Η γυναίκα του, που είχε άνακτήσει την ψυχραιμία της, του τύλιξε το κομμένο χέρι, του έπλυσε το άλλο και με μαλακή φωνή τον συμβούλεψε.

—Έλα, ήσύχασε τώρα... Βλέπεις πως έφυγε!...

—Ναί, έφυγε! φώναξε ο Βέρντι. Μά έκανε εκείνο που ήθελε! Μου έφερε τη γρουσουζιά!... Το θράδυ, θα δής τί άποτυχία θα έχουμε στην Όπερα!...

Κι' αλήθεια, από μιὰ παράξενη σύμπτωση, ο «Δόν Κάρλος» σημείωσε ένα τρομακτικό φιάσκο!

Ο Βέρντι έφυγε την άλλη μέρα για την Ίταλία. Έκει ο μαέστρο Μαριάνι τον έπεισε να του δώση αυτό το μελόδραμα κι' όταν το πήρε στα χέρια του, το ξαλάφρωσε λιγάκι, το περιποιήθηκε και το ανέβασε στη Μπολόνια, με θριαμβευτική έπιτυχία!

Ο Βέρντι τότε, μετανοημένος, έγραψε άμέσως του Σετεντρίνι:

«Σας ζητώ συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου εκείνη την ήμέρα στο Παρίσι. Τί άνόητος που ήμουν ! Μά έσείς που μ' αγαπάτε, θα με καταλάβετε...»

Ο δυστυχής Σετεντρίνι διάβασε ολόχαρος το γράμμα, μά δέν τόλμησε να ξαναπαρουσιασθή μπροστά του.

Ποτέ του, ως την τελευταία ήμέρα της ζωής του, δέν μπόρεσε να ξεχάση την τρομερή εκείνη σκηνή: τον Βέρντι έξαλλο κι' έτοιμο να του θγάλη τὰ μάτια με τὰ ματωμένα χέρια του!...

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 20)

Ο πρίγκηπας Γιακαζέ, λεπτός, νευρικός, και ίσως και λιγάκι ερωτευμένος, έσφιξε το χέρι του λιμενάρχου με μεγάλη έγκαρδιότητα κι' έπειτα, μ' ένα χαριτωμένο ύφος, γύρισε προς την κυρία λιμενάρχου, που τον κύτταζε με τρυφερότητα, σφιγμένη σε μιὰ κόκκινη τουαλέττα, έκανε μπροστά της μιὰ θαθεία υπόκλιση, όπως θέλει ή παλιά εύγένεια των «σαμουράι» και με καθαρή φωνή που άκούσθηκε από όλον τον κόσμο, της είπε:

—Τὰ σέθη μου, ω βασίλισσα, αυτού του κήπου!... Τὰ σέθη μου, ω θελκτικό κι' ασύγκριτο κορόιδο!...

Τό τί γίνηκε τότε μέσα στην αίθουσα, δέν περιγράφεται! Ένώ

ΕΡΩΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 27)

Νά την πάρω από το χέρι και να την ξαναπάω κοντά στους γονείς της; Μου φαινόταν άπαισίο να προδώσω έτσι τον έρωτα της μικρούλας.

Τέλος, έπήρα την άπόφασί μου:

—Έστω, της είπα, θα κοιμηθούμε...

Την τύλιξα μέσα στο σάλι που είχε φέρει μαζί της, και την ξάπλωσα στο κρεβάτι. Πλάγιασα κατόπιν κι' έγώ πλάι της, μισοτυμένος καθώς ήμουν. Όταν έσθυσα το φως, τύλιξε τὰ μπράτσα της γύρω από τον λαιμό μου και δέν σάλεψε πειά. Σε λίγο, άκουσα το λαχάνιασμα της καρδιάς της να γαληνεύη, να γίνεται κανονικό...

Είχε άποκοιμηθή...

Η κακές σκέψεις που είχαν σκοτίσει για μιὰ στιγμή το μυαλό μου, είχαν διαλυθή πειά. Έσφιγγα κοντά μου, μ' ένα, πραγματικό πατρικό άγκάλιασμα, αυτό το τρυφερό πλάσμα που είχε έρθει με τόση έμπιστοσύνη να παραδοθή σε μένα. Κι' άποκοιμήθηκα κι' έγώ με τη σειρά μου...

Όταν ξύπνησα την άλλη μέρα το πρωί, ή Λούτα δέν ήταν πειά εκεί...

Έπειτα από μιὰ ώρα έφευγα για το Παρίσι. Ο πατέρας, ή μητέρα και ή αδελφή της Λούτας μ' άποχαιρέτησαν. Η ίδια όμως δέν φάνηκε πουθενά. Μου είπαν πως έκλαιγε στην κάμαρή της και πως δέν ήθελε να κατέθη κάτω...

Ο Μελχιάρ, στο σημείο αυτό σώπασε...

—Και δέν την ξαναείδατε ποτέ τη Λούτα; τον ρώτησε κάποιος.

—Όχι... ποτέ...

—Τόσο το χειρότερο για σας... Θα μπορούσατε τώρα να διασκεδάσετε μαζί της χωρίς φόβο.

—Απατάσθε, άπάντησε ο Μελχιάρ. Δέν ξανάδα τη Λούτα, μά έμαθα τί άπόγινε. Κλείστηκε, σε ένα μοναστήρι καλογραιών, σε ήλικία δεκαεφτά χρόνων...

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 34)

δηγός από αυτούς τούς κακομαθημένους που δέν διστάζουν να κάνουν φλέρτ ούτε σ' αυτές τις κυρίες τους.

Η κόρη των Βόργκεν άρχισε να τον προσέχη, να παίξη μαζί του και τέλος τον έρωτεύθηκε παράφορα.

Κι' ένα θράδυ, άφοϋ έγραψε ένα γράμμα στους γονείς της το έσκασε μαζί του και έξαφανίσθηκε.

Όταν έπειτα από λίγες ώρες ένας καμαριέρης έδωσε αυτό το γράμμα στους Βόργκεν, εκείνοι το άνοιξαν με περιέργεια. Πρώτη όμως ή «φράου» Βόργκεν έβγαλε μιὰ άγρια κραυγή λύσσας και φώναξε στον άνδρα της.

—Α! τον μασκαρά! Τον λωποδότη! Μας έκλεψε το κορίτσι!

Έκείνος έσκυψε πάνω από τον ώμο της για να διαβάση κι' αυτός με την σειρά του την έκπληκτική είδησι.

Κ' ύστερα μ' ένα στεναγμό δήλωσε περίλυπος στη γυναίκα του:

—Πάντα είχες άδικο, καυμένη! Πουλήσαμε το μαγαζάκι μας, χαλάσαμε τις συνήθειές μας και την ήσυχία μας για να κάνουμε σπουδαία άριστοκράτισσα την κόρη μας. Μά δέν βαρυσάι... Το αίμα νερό δέν γίνεται! Έκείνη, απ' όλους τούς πλούσιους νέους που την τριγύριζαν, προτίμησε ένα σωφέρ...

Κι' έβγαλε το σκληρό κολλάρο του που τον στενοχωρούσε!...

ΒΙΛΛΥ ΓΚΑΛΛΕΝ

ή κυρία λιμενάρχου έγερνε λιπόθυμη στην άγκαλιά του πρίγκηπος Γιακαζέ, ένα πελώριο, όμηρικό, ασυγκράτητο γέλιο ξεσπασε από παντού, μεταδόθηκε στους δρόμους, σ' όλα τὰ σπίτια, σ' όλον τον κόσμο: όλη ή Τουλών γελούσε ύστερικά, άσυγκράτητα με το πάθημα της κυρίας λιμενάρχου!...

* * *

Ο άνθυποπλοίαρχος Λά Μπραντέλ έφαγε, όπως του άξιζε, δεκαπέντε ήμέρες φυλακή, έπειδή «άντι για τη λέξι «ρόδο» είχε μάθει στον Ίάπωνά ναύαρχο τη λέξι «κορόιδο».

Μά τί σημασία είχε γι' αυτόν ή τιμωρία; Μόλις βγήκε από τη φυλακή των αξιωματικών, βρέθηκε μπροστά στην όμορφη Ροζίν Μπερτράν, που του άνοιξε ολόχαρη την άγκαλιά της...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ